

*****

mruknęły do mnie

nasze arkady

te kokietki !

rzęsami podcieni

zatrzepotały

skromnie odziane

w złuszczone tynki

nie, nie tak ja myślisz :

wyzywająco rozebrane

do bezwstydných cegieł...

nieśmiałość uśmiechu

i wstydu rumieniec

namalowany zachodzącym

słońcem tamtej zimy

szept połaskotał

słuch głaskany

pożądaniem

-chodź
miłości skosztuj !
nawet nie wiesz
jak ona w cieniu
naszym smakuje

rozkosz w Zbożowych
ciepło u Kuśnierzy
seksapil w Pończoszniczych
i przez żołądek
do serca
w Maślanych...

chór nimf miejskich
duchów przeszłości
zaśpiewa nam serenadę
o wszystkich kuszących
randkach pod Neptunem.

Skończy
W nieskończoności !

I zapachniało
nostalgią herbu
w tarczy uwięzionego
za lasem i kochanka

mrugnęły do mnie
nasze arkady
te kokietki !

nie oparłem się pokusie.

Konrad Przeździek